

Överklagande ingett den 7 februari 2011 av Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån) av den dom som tribunalen (fjärde avdelningen) meddelade den 24 november 2010 i mål T-137/09, Nike International mot harmoniseringsbyrån — Muñoz Molina (R 10)

(Mål C-53/11 P)

(2011/C 152/17)

Rättegångsspråk: spanska

Parter

Klagande: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (ombud: J. Crespo Carrillo)

Övriga parter i målet: Nike International Ltd., Aurelio Muñoz Molina

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen,
- avgöra målet i sak och därvid ogilla talan mot det angripna beslutet, eller återförvisa målet till tribunalen, och
- förplikta klaganden att ersätta kostnaderna [vid tribunalen].

Grunder och huvudargument

1. Åsidosättande av regel 49 i förordning nr 2868/95⁽¹⁾ och av artikel 59 i förordning nr 40/94⁽²⁾

Den rättsliga grunden för det angripna beslutet är regel 49.1 i förening med den nuvarande artikel 59 i förordning nr 40/94. I den överklagade domen nämns emellertid inte vid något tillfälle vare sig regel 49.1 i förordning nr 2868/95 eller nämnda artikel 59, och inte heller uttalade sig tribunalen om deras tillämpning i det konkreta fallet. Harmoniseringsbyrån anser att tribunalen därigenom gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning och bristande motivering.

2. Åsidosättande av harmoniseringsbyråns riktlinjer och av regel 49.1 i förordning nr 2868/95

Harmoniseringsbyrån anser att dess riktlinjer inte är tillämpliga i detta fall. I den överklagade domen nämns dock vid två tillfällen att överklagandenämnderna är skyldiga att tillämpa nämnda riktlinjer. Detta utgör enligt harmoniseringsbyrån felaktig rättstillämpning.

⁽¹⁾ Kommissionens förordning [EG] nr 2868/95 av den 13 december 1995 om genomförande av rådets förordning [EG] nr 40/94 om gemenskapsvarumärke (EGT L 303, s. 1)

⁽²⁾ Rådets förordning [EG] nr 40/94 av den 20 december 1993 om gemenskapsvarumärken (EGT L 11, 1994, s. 1; svensk specialutgåva, område 17, volym 2, s. 3).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 22 februari 2011 — Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED) mot Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA) m.fl.

(Mål C-78/11)

(2011/C 152/18)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Asociación Nacional de Grandes Empresas de Distribución (ANGED)

Motparter: Federación de Asociaciones Sindicales (FAGSA), Federación de Trabajadores Independientes de Comercio (FETICO), Federación Estatal de Trabajadores del Comercio, Hostelería, Turismo y Juego de UGT och Federación del Comercio, Hostelería y Turismo de CC.OO.

Tolkningsfråga

Utgör artikel 7.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/88/EG av den 4 november 2003 om arbetstidens förläggning i vissa avseenden⁽¹⁾ hinder för en tolkning av den nationella bestämmelsen som innebär att det inte är tillåtet att avbryta semesterperioden för att senare ta ut hela, eller den återstående delen, av perioden, om den tillfälliga arbetsförmågan plötsligt och oväntat uppstår under den period då semestern tas ut?

⁽¹⁾ EUT L 299, s. 9.

Överklagande ingett den 25 februari 2011 av Fidelio KG av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 16 december 2010 i mål T-286/08, Fidelio KG mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-87/11 P)

(2011/C 152/19)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: Fidelio KG (ombud: M. Gail, Rechtsanwalt)

Övrig part i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller) (harmoniseringsbyrån)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 16 december 2010 i mål T-286/08,
- bifalla de yrkanden som framställts vid tribunalen, och
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Tribunalen gjorde en felaktig bedömning då den slog fast att det absoluta registreringshindret i artikel 7.1 c i förordning nr 40/94 utgör hinder för registrering av kännetecknet "Hallux" för "ortopediska artiklar" och "fotbeklädnader". Det går inte att förstå varför tribunalen — i strid med klagandens argument — beslutade sig för att göra samma bedömning som harmoniseringsbyrån och därvid utgå från att "hallux" (som är det latinska ordet för stortå) är det vanliga förkortningen av "hallux valgus" som är en stortååkomma. Tribunalen har därvid missuppfattat betydelsen av principen om utredningsskyldighet samt åsidosatt motiveringsskyldigheten

Vidare har tribunalen gjort en felaktig bestämning av varorna och varuslagen. Eftersom begreppet "ortopediska artiklar" ges en mycket vid betydelse och det räcker att det absoluta registreringshindret gäller för en del av varorna, har harmoniseringsbyrån möjlighet att på ett godtyckligt sätt hitta på många varuslag för att inte registrera kännetecknet för ett visst varuslag. Detta har inte tribunalen tagit hänsyn till.

Vad gäller fotbeklädnader, har tribunalen felaktigt utgått från att det finns ett varuslag som kallas "bekväma fotbeklädnader". I själva verket finns det emellertid ingen skillnad mellan vanliga fotbeklädnader och så kallade bekväma fotbeklädnader.

Dessutom har tribunalen låtit sig influeras av irrelevanta överväganden när den fastställde omsättningskretsen för "ortopediska artiklar" och "fotbeklädnader". Klaganden anser att tribunalen därvid borde ha utgått från genomsnittskonsumenten. Genomsnittskonsumenten kan emellertid inte latin, och inte heller känner han till fotåkomman hallux valgus. Varumärket "Hallux" kan därför inte anses vara beskrivande.

Slutligen har tribunalen även åsidosatt artikel 7.1 b i förordning nr 40/94, genom att inte pröva kännetecknet "Hallux" utifrån denna bestämmelse.

Överklagande ingett den 25 februari 2011 av E.ON Energie AG av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 15 december 2010 i mål T-141/08, E.ON Energie AG mot kommissionen

(Mål C-89/11 P)

(2011/C 152/20)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: E.ON Energie AG (ombud: A. Röhling, F. Dietrich och R. Pfromm, Rechtsanwälte)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva den överklagade domen och ogiltigförklara motpartens beslut K(2008) 377 slutlig av den 30 januari 2008 i ärende KOMP/B-1/39.326,
- i andra hand upphäva den överklagade domen och ogiltigförklara ovannämnda beslut i den del som a) klaganden ålades böter, b) klaganden förpliktades att ersätta rättegångskostnaderna, och bifalla de yrkanden som klaganden anfört i första instans,
- i tredje hand upphäva tribunalens dom och återförvisa målet till denna domstol,
- förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Överklagandet avser den överklagade domen från tribunalen. Klaganden yrkar att domstolen ska upphäva den överklagade domen och ogiltigförklara motpartens beslut K(2008) 377 slutlig av den 30 januari 2008 i ärende KOMP/B-1/39.326. Genom den överklagade domen fastställde förstainstansrätten beslutet genom vilket motparten påförde klaganden böter då klaganden brutit en försegling som kommissionen anbringat med stöd av artikel 20.2 d i förordning [EG] nr 1/2003 och då klaganden åtminstone handlat vårdslöst i strid med artikel 23.1 e i nämnda förordning. Klaganden åberopar sex grunder till stöd för sitt överklagande:

1. Klaganden gör för det första gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den fattade beslut om fördelning av bevisbördan. Därigenom åsidosattes principen om oskuldspresumtion och principen *in dubio pro reo*. Tribunalen gjorde närmare bestämt fel när den fastslog att den bevisning som bestod i en försegling vars maximala hållbarhetstid hade överskridits (vilket var ostridigt) inte var "tillräckligt exakt" för att det skulle kunna fastslås att de påstådda överträdelserna har ägt rum.
2. Klaganden gör för det andra gällande att tribunalen inte iakttagit den motiveringsskyldighet som åligger den, på grund av felaktig rättstillämpning. Genom att tribunalen tillämpade omvänd bevisbördas missuppfattade den kriteriet